

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 16.11.1960, sp. zn. 8 To 302/60, ECLI:CZ:NS:1960:8.TO.302.1960.1

Číslo: 20/1961

Právní věta: Podle § 165 odst. 1 tr. ř. je obžalovaný povinen nahradit státu náklady trestního řízení v tomto ustanovení uvedené (pokud přicházejí v úvahu), tedy jak náklady spojené s výkonem vazby, tak i ostatní náklady státem zálohované, byl-li pravomocně uznán vinným, tj. bez ohledu na to, jaký trest mu byl uložen a zda mu byl vůbec uložen trest. Povinnost obžalovaného nahradit náklady trestního řízení není trestem a nejde tu ani o následky odsouzení, jež předpokládají uložení trestu, protože nemohou být dotčeny rozhodnutím presidenta republiky o amnestii.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 16.11.1960

Spisová značka: 8 To 302/60

Číslo rozhodnutí: 20

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Amnestie, Náklady řízení trestního

Předpisy: 150/1948 Sb. § 11

§ 165

§ 245 64/1956 Sb. § 162

§ 30

§ 58

§ 74 86/1950 Sb. § 17a

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 20/1961 sb. rozh.

Podle § 165 odst. 1 tr. ř. je obžalovaný povinen nahradit státu náklady trestního řízení v tomto ustanovení uvedené (pokud přicházejí v úvahu), tedy jak náklady spojené s výkonem vazby, tak i ostatní náklady státem zálohované, byl-li pravomocně uznán vinným, tj. bez ohledu na to, jaký trest mu byl uložen a zda mu byl vůbec uložen trest.

Povinnost obžalovaného nahradit náklady trestního řízení není trestem a nejde tu ani o následky odsouzení, jež předpokládají uložení trestu, protože nemohou být dotčeny rozhodnutím presidenta republiky o amnestii.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu z 16. listopadu 1960 - 8 To 302/60)

Stěžovatel byl pravomocně rozsudkem krajského soudu v Praze ze dne 22. září 1959 sp. zn. 2 T 46/59 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne

11. května 1960 sp. zn. 1 To 0122/59 uznán vinným trestným činem rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 245 odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. a), b), odst. 3 tr. zák. a za použití § 30 tr. zák. mu byl uložen trest odnětí svobody na 2 roky podmíněně na zkušební dobu tří let a vedlejší trest peněžitý.

Krajský soud v Praze rozhodl usnesením, že stěžovatel je povinen nahradit: 1. podle § 165 odst. 1 písm. a) tr. ř. náklady spojené s výkonem vazby, 2. podle § 165 odst. 1 písm. c) tr. ř. se zřetelem k vyhl. min. spravedlnosti č. 235/1957 Ú. l. náklady trestního řízení stanovené paušální částkou 300 Kčs.

Nejvyšší soud stížnost podle § 162 odst. 1 písm. c) tr. ř. jako nedůvodnou zamítl.

Z odůvodnění:

Usnesením ze 4. října 1960 rozhodl krajský soud podle § 391 tr. ř., že podle části II, čl. III č. 4 rozhodnutí presidenta republiky z 9. května 1960 o amnestii se stěžovateli promíjí trest odnětí svobody v trvání 2 let, jehož výkon byl podmíněně odložen na dobu 3 roků s účinkem, že se na stěžovatele hledí, jako by nebyl odsouzen.

Proti usnesení z 3. 10. 1960, jímž bylo rozhodnuto o povinnosti stěžovatelově nahradit náklady trestního řízení, podal stěžovatel stížnost, kterou napadá výrok o povinnosti nahradit náklady spojené s výkonem vazby. Ve stížnosti uvádí, že amnestijním rozhodnutím z 9. 5. 1960 nebyly náklady spojené s výkonem vazby z amnestie vyňaty.

Stížnost není důvodná.

Podle § 165 odst. 1 tr. ř. je obžalovaný povinen nahradit státu náklady trestního řízení v tomto ustanovení uvedené (pokud přicházejí v úvahu), tedy jak náklady spojené s výkonem vazby, tak i ostatní náklady státem zálohované, byl-li pravomocně uznán vinným, tj. bez ohledu na to, jaký trest mu byl uložen a zda mu byl vůbec uložen trest (mohlo být např. upuštěno od potrestání podle § 17a, 58 tr. zák.). Podle § 168 odst. 1 tr. ř. rozhodne o této povinnosti soud první stolice (předseda senátu) po právní moci rozsudku, tedy usnesením, jak se také stalo napadeným rozhodnutím.

Ze všeho toho plyne, že povinnost obžalovaného nahradit náklady trestního řízení není trestem a nejde tu ani o následky odsouzení, jež předpokládají uložení trestu.

Podle § 74 odst. 1 č. 11 ústavy z 9. května 1948 č. 159 Sb., na jejímž základě bylo presidentem republiky rozhodnuto o amnestii dne 9. května 1960, přísluší presidentu republiky právo udílet amnestii, promíjet nebo zmírňovat tresty a právní následky odsouzení trestními soudy a nařizovat, aby se soudní řízení trestní nezahajovalo nebo se v něm nepokračovalo.

Toto právo presidenta republiky se tudíž nevztahuje na rozhodnutí soudu o povinnosti obžalovaného, který byl pravomocně uznán vinným, nahradit náklady trestního řízení uvedené v § 165 tr. ř.

Ježto stěžovatel ve vazbě byl a byl pravomocně uznán vinným trestným činem podle § 245 odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. a), b), odst. 3 tr. zák. a pokud jde o výrok o povinnosti nahradit ostatní státem zálohované náklady paušální částkou, odpovídá tento výrok vyhlášece ministra spravedlnosti č. 235/1957 Ú. l. vzhledem k tomu, že ve věci byli slyšeni znalci, rozhodl soud o povinnosti stěžovatele

nahradit náklady trestního řízení ve shodě se zákonem.

Zcela nedůvodnou stížnost bylo proto nutno odmítnout.